

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE

DEEL 5: DE SCHATBEWAARDERS

Van dezelfde auteur:

*De Bieb-bende 1: De legende van de Hemelrijders**

*De Bieb-bende 2: Duister carnaval**

*De Bieb-bende 3: De Tijdwachter**

*De Bieb-bende 4: Schim van het Kwaad**

*Ook als e-book verkrijgbaar

M I C H A E L R E E F S

DE BIEB
BENDE
DE SCHATBEWAARDERS

U I T G E V E R I J
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

*Voor mijn grote broer André,
samen beleefden we de grootste avonturen in videogames.*

Eerste druk 2016

© 2016 Michael Reefs

© 2016 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*

Eindredactie: *Verena Sparla*

Omslagillustratie: *Robin Keijzer*

Illustraties bij QR-codes: *Robin Jacobi*

Illustraties drie aanwijzingen: *Betty Reefs*

Illustraties personages: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Robin Jacobi*

ISBN 978-90-821909-8-4 (paperback)

NUR 283

www.debiebbende.nl

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

“Elk ding heeft zijn uiteindelijke bestemming en ligt niet stil voor het die bereikt heeft.” – ARISTOTELES

De legende van de Hemelrijders

De eerste bladeren vallen, het is herfst...

12 mannen berijden hun paarden.

In het holst van de nacht,

bereiken ze een dorp omringd door mist.

De eerste sneeuwvlokken dwarrelen, het is winter...

12 mannen voeren hun missie uit,

omringd door kwade machten,

in de gaten gehouden door een woeste man.

De eerste bloemen komen uit, het is lente...

12 mannen bereiken het huis op de heuvel.

Het reusachtige kasteel doemt op,

waar de Man met de Bijl op hen wacht.

De eerste zonnestralen breken door, het is zomer...

12 mannen worden op gruwelijke wijze vermoord.

Hun zielen opgesloten in de catacomben onder het gebouw,

verbannen naar mysterieuze schilderijen.

Vuurwerk luidt het nieuwe jaar in, het is nu...

5 kinderen horen de hulpkreten van de 12 mannen.

Iedere maand nieuwe aanwijzingen,

hopend de 12 mannen voor het einde van het jaar te redden.

De QR-codes

Aan het einde van ieder vijfde hoofdstuk vind je een QR-code (Quick Response code). Dit is een soort streepjescode die uit een aantal blokjes bestaat.

Als je deze met een smartphone scant, kom je op een webpagina terecht waar je nog meer info over de hoofdstukken kunt lezen. Lees onder andere meer over de personages, locaties of over de schrijver.

Op deze pagina's kun je ook meepraten over de dingen die je hebt gelezen en je voortgang in het boek delen met vrienden via Google+, Facebook of Twitter.

Hoe moet je een code scannen?

1. Open de QR-reader app op je smartphone (of download deze).
2. Scan de QR-code op de bladzijde in dit boek.
3. Op je smartphone wordt de site geopend met de extra informatie.

Heb je geen smartphone?

Onder iedere QR-code staat ook een rijtje van vijf cijfers. Als je op de computer naar www.debiebbende.nl/qr gaat, kun je deze code invullen en bereik je alsnog de pagina met de extra informatie.

Inhoudsopgave:

1	Een onbekende profetie	13
2	Een onnauwkeurig plan	18
3	Mysterie ontrafeld	25
4	Gesprekken in het donker	32
5	Een bekende bloem	45
6	Een verlaten winkel	53
7	Een tikkeltje te modern	64
8	Villa Zomergoud	71
9	Een vlammenzee	80
10	Een lege rolstoel	88
11	Het mysterie van Hildegard Bovenwijn	95
12	Rommelen in oude archieven	102
13	Sluiproute	109
14	Neander Kliever	115
15	Nachtelijke onrust	122
16	De verborgen aanwijzing	133
17	De verkeerde plek	139
18	Een onschuldige zoen	147
19	Nieuwe klasgenoten	154
20	Het project	164
21	Op zoek gaan	174
22	Een verrassende wending	183
23	De zandloper	189
24	De Denkkamer	195
25	Het geheim van het huis op de heuvel	202
26	De Ferox	221
27	Een hoge mast	231

28	De Schatbewaarders	237
29	De grote wisseltruc	243
30	Geluiden in de kelder	251
31	Een grote mond	261
32	Het verslag	270
33	Een gevaarlijke golf	276
34	Te weinig tijd	282
35	Het verhaal van Hildegard	289
36	Het verbroken pact	298
37	Een tempel onder de grond	306
38	Gebroken glas	314
39	Helemaal zen	322
40	De verloren aanwijzing	329
41	Videobellen met een oude liefde	336
42	De tocht van de Hemelrijders	345
43	De Egyptische kamer	351
44	Onverwachte hulp	359
45	De nieuweling	364
46	In de val?	373
47	Een hal van zand	383
48	Pingpongen	393
49	Tik tak	398
50	Alles valt op zijn plek	406
51	Een snellere weg terug	413
52	Een bal vol verrassingen	420

Aan: Bob Leyder

Verzonden: dinsdag 1 mei 19:06:50

Onderwerp: Wat er de afgelopen maanden is gebeurd

Van: Roy Leyder

Hey Pap,

Weet je wat ik allemaal heb meegemaakt de afgelopen maanden? Nee, natuurlijk niet, want je hebt het veel te druk met bier zuipen. Als je echt interesse in mij zou hebben, dan had je geweten dat er een heleboel is gebeurd de afgelopen maanden. En dat ik je steun wel had kunnen gebruiken.

Weet je wat? Ik doe nu net alsof jij de vader bent die ik altijd had willen hebben. En zo'n vader hoort alles te weten. Zit je er klaar voor? Daar ga ik.

Het begon in januari. Toen wilden we (mijn vrienden Sander, Luca, Melanie en Valerie, maar die ken je waarschijnlijk toch niet) een nieuw avontuur beleven. We zagen een griezelig kasteel op de heuvel. Je weet wel, waar nu de bieb staat. Jij zou dat kasteel niet gezien hebben, maar wij wel. We zijn namelijk uitverkoren. Luca werd zelfs door een onzichtbaar touw bijna naar de kerkers getrokken. Ze kreeg de opdracht om de ziel van een Hemelrijder uit zijn schilderij te redden. De Hemelrijders waren twaalf ruiters die de hele wereld afzochten naar geheimen en schatten. Ze werden lang geleden vermoord door de Man met de Bijl. Echt waar, want we hebben het in maart met eigen ogen meegemaakt toen we terug in de tijd zijn gereisd (lang verhaal, maar het kon door het Rad van de Tijd). De geest van deze enge man zwerft nu nog steeds rond bij de heuvel en hij wilde onze zielen ophalen. We moesten de eerste Hemelrijder redden vóór drieëntwintig januari, omdat alle gangen en hallen in de heuvel de hele tijd verschuiven. Gelukkig kregen we drie aanwijzingen van de Hemelrijder, waardoor we hem een stuk makkelijker konden redden (al was het gevecht tegen de reuzenspin super eng). Maar vanaf februari werd het allemaal wat ingewikkelder. Angelique van Voort, de gemene bibliothecaresse, ging zich met ons avontuur bemoeien en zorgde ervoor dat we niet meer in de bibliotheek konden komen. Ze is echt een verschrikkelijke vrouw, maar we zijn haar al vaak te slim af geweest. Tegenwoordig heeft ze zelfs hulp van twee gevaarlijke wezens, Fyra en Kristallon. Deze doen alles voor

haar en ze hebben vorige maand de arme meneer Vonk uit de antiekwinkel overvallen, om een waardevol boekje met aantekeningen van hem te bemachtigen. Dat moeten we overigens nog steeds terughalen, want er staat belangrijke informatie in; geheimen over het mysterie van de heuvel en zo.

Tot nu toe hebben we vier Hemelrijders gered: Rodewald, Silvanus, Harbrecht en Hektor. We ontdekken steeds meer geheimen en we weten nu dat George Hill, de Man met de Bijl, onze eigenschappen wil hebben voor zijn plan. Daarom heeft hij lang geleden ook de Hemelrijders vermoord. Ieder van ons bezit namelijk een belangrijke eigenschap. Luca heeft lef, Melanie toekomst, Valerie angst, Sanders eigenschap is weten en ik heb leiden.

We hebben ook een aantal gevaarlijke dingen meegemaakt, waar ik zo graag met je over had willen praten. We hebben onder andere een reis naar het verleden gemaakt, een mysterieus doolhof diep onder de grond doorkruist, we belandden in een hoekhuis dat werd gesloopt door een enorme sloopkogel en we hebben dodelijke testen overleefd op een eiland genaamd Tyriana (je zult me echt niet geloven als ik je vertel dat dat eiland niet eens hier op de aarde ligt).

Sinds kort krijgen we hulp van een vriendelijke geest. Het is een oud vrouwtje dat we vorige maand hebben bevrijd van een eeuwenoude vloek. Haar naam is Rosaline Hill en ze is de moeder van George Hill, de Man met de Bijl. Bizar hè? Maar ze is echt super aardig en we hebben zelfs een nieuwe opdracht van haar gekregen, in de vorm van een mysterieus kistje, dat we niet openkrijgen. Er is een raadsel aan verbonden en het wordt tijd om dat eens op te lossen.

Nou, ik ga eens kappen, want anders wordt deze mail veel te lang. Waarschijnlijk heb ik het ook allemaal voor niks geschreven. Ik weet toch dat je niet zult veranderen en dat je deze dingen niet zult geloven. Je blijft altijd die egoïstische vader die liever in de kroeg rondhangt dan dingen met zijn zoon onderneemt. Ik denk niet dat je deze mail ooit zult lezen. Was je maar meer zoals Melanies tante, die weet alles van ons avontuur en helpt ons vaak.

Van je zoon,
Roy

Een onbekende profetie

- Woensdag, 1 januari -

De spitse hakken van de pumps bleven om de meter in de modder steken. Een slanke vrouw met een knalrode jurk, overdreven veel make-up op en gitzwart haar dat met stokjes in een knotje was gevormd, trok zich aan een boom omhoog.

Angelique van Voort haalde een paar keer diep adem. Ze had een missie en die wilde ze koste wat het kost afmaken.

Toen ze de top van de heuvel bereikte, die in het noordoosten van Zuidbaai stond en volledig genegeerd werd door de inwoners, liep ze met kromme rug naar het lelijkste landhuis dat ze ooit had gezien.

Die rommel moet maar meteen weg.

Het had veel weg van een verlaten huis uit een horrorfilm, vanwege het ingestorte dak, de gaten waar ooit ramen hadden gezeten en de deur die uit het kozijn was gerukt. Zo'n huis waarin zich een gruwelijk beest schuilhield.

*En ik ken dat beest, ik weet wat zich hier in de heuvel verschuilt.
Deze plek heeft zoveel van mij afgenomen.*

Vlak voor het huis bleef ze staan. Ze zette haar handen in haar zij en probeerde rechtop te gaan staan. Er ging een pijn-scheut door haar rug en ze vertrok haar gezicht. Boven haar donderde het. Donkere wolken pakten zich samen en lieten regen los. Al snel voelde Angelique hoe de stokjes bovenop haar hoofd loslieten en haar haar naar beneden ging hangen.

Zij hebben hier genoeg geheimen ontdekt. Jaren waren ze ermee bezig. Jaren van hun leven hebben ze weggegooid om die vervelende legende op te doeken.

Verbijsterd bleef Angelique staan. Het kasteel was nergens te zien. Het huis verroerde zich nog geen meter. Ook niet toen Angelique er helemaal omheen liep en de achterkant bekeek. Er was wel een deur die nog heel was. Deze gebruikte ze om het vervallen huis binnen te gaan.

De muren kraakten. De houten balken boven haar hoofd bungelden aan roestige spijkers en waren aangetast door houtwormen. Er was werkelijk niets meer over van het prachtige landhuis dat het ooit was geweest.

Recht tegenover haar bevond zich een trap die in een ronde boog naar boven leidde. Ontoegankelijk, want de meeste trap-treden zaten er niet meer in. De kasten die her en der verspreid stonden waren allemaal leeg. Misschien had er vroeger prachtig servies in gestaan, of een collectie waardevolle boeken. Vast en zeker geplunderd. Door iemand die niet terugdeinsde voor de gruwelijke legende die dit huis en de hele heuvel in zijn ban hield.

Angelique stapte vastberaden op een donkere kamer af. Ze

klom over het puin heen en veegde het stof van haar jurk en rode lakjas. Dit was niets voor haar. Ze zat veel liever thuis, weggedoken in een boek met een kop thee naast haar.

Maar ik moet toch iets kunnen vinden? Waarom zie ik het niet? Waar zijn die stomme aanwijzingen die ze hebben gevonden?

Met een trillende hand duwde ze enkele verrotte planken die de doorgang barricadeerden aan de kant. Gelukkig stelde het niets voor, waardoor ze in een mum van tijd in de pikdonkere kamer stond. Ze draaide een rondje om haar as, terwijl ze bij het licht van haar aansteker de muren bekeek. Allerlei vreemde symbolen waren in het hout gekrast, van Egyptische hiërogliefen tot en met Latijnse woorden. Een onduidelijk verhaal stond erop geschreven, over de oorsprong van het leven en de geheimen daarvan. Ze las over de bouw van de piramides en hoe belangrijk die waren. En ze las iets over de legende die hier zijn oorsprong vond:

*Aan de vooravond van het beslissende jaar,
zullen zes kinderen opstaan om de uitdaging aan te gaan.*

*Unieke eigenschappen versterken elkaar,
om uiteindelijk het Kwaad te verslaan.*

*Het meisje met de bijzondere kracht,
zal zich in het gevecht mengen.*

*Zij die de weg vinden in de nacht,
zullen hun taak volbrengen.*

Een ogenblik knipperde Angelique alleen maar met haar ogen. Verbluft las ze de tekst opnieuw. Nergens had ze iets over

kinderen gelezen. Het zou alleen maar over *hem* gaan. Wat was hier aan de hand?

Het vuur van de aansteker flikkerde en ging uit. Angelique bleef in het donker achter, in een kamer die zoveel geheimen herbergde dat ze haar hele plan moest omgooien.

‘Wacht maar,’ fluisterde ze. ‘Ik zal dit tot op de bodem uitzoeken.’

Ze deed een laatste poging om de aansteker weer aan te krijgen en richtte hem op het plafond. Het lukte haar om een paar seconden lang zes gouden symbolen te verlichten. Zes vreemd uitzienende tekens die ze nog nooit eerder had gezien. Ze voelden bijna buitenaards aan.

In de entreehal kraakte op dat moment iets. Angelique draaide zich verschrikt om.

Er was nog iemand in het huis!

Ze stak de aansteker in haar jaszak en haastte zich naar een hoek, waar ze muistil bleef zitten. Met bonzend hart hield ze de doorgang in de gaten.

De onbekende persoon baande zich een weg tussen de planken door, groef in het puin en lachte af en toe.

Voorzichtig verliet Angelique haar plek en probeerde geluidloos het kleine vertrek te verlaten. Ze verstijfde toen er iets kraakte onder haar schoenen. Als de indringer haar nu maar niet gehoord had! Ze wilde alleen maar een glimp van hem opvangen. Wie had het nog meer op dit huis voorzien? Ze wist dat mensen in Zuidbaai de heuvel meden. Ze waren bang voor de legende en vreesden dat het gruwelijke kasteel hen naar binnen zou lokken, naar de kerkers, waar de Man met de Bijl hen opwachtte.

Angelique knielde bij de deurpost. Er was niemand te zien. Ze haalde twee planken weg en kroop iets meer naar rechts, waardoor ze de andere kant van de kamer kon zien. Ook daar was niemand.

Wat vreemd. Ik heb toch echt iemand gehoord.

Plotseling overviel haar het onbehaaglijke gevoel dat hier meer aan de hand was. Het had vast te maken met die vreemde symbolen op het plafond boven haar. Blijkbaar hadden ze haar niet de volledige waarheid verteld. En het was haar taak om die waarheid te achterhalen. Welke kinderen maakten in godsnaam deel uit van de voorspelling?

Achter haar ritselde iets. Er vlogen dorre bladeren door de lucht, die boven haar hoofd bleven zweven. Argwanend draaide ze zich om.

‘Jij?’ vroeg Angelique met trillende stem. Wat deed *hij* hier? Was hij haar soms gevolgd? In ieder geval moest ze zo snel mogelijk weg uit dit gebouw. Hij mocht haar absoluut niet aanraken, anders kon ze helemaal niets meer doen.

‘Ja, Angelique,’ zei de man. ‘Ik wacht al sinds 1986 op je en eindelijk ben je gearriveerd.’

‘Laat me met rust,’ zei Angelique met een hoog piepstemmetje. ‘Je hebt hier niets te zoeken.’

De man kwam dichterbij en Angelique deinsde achteruit. Ze raapte een plank van de grond en hield die verdedigend voor zich.

‘We gaan nog een mooie tijd samen beleven,’ zei de man. ‘Jij en ik.’

Angelique gooide de plank naar de man en rende zo hard ze kon het gebouw uit. Weg van de heuvel en weg van Zuidbaai. Voor even dan, want ze zou met een nieuw plan terugkomen.

Een onnauwkeurig plan

- Woensdag, 2 mei -

De zaken liepen slecht. Er was gewoon te veel gebeurd de afgelopen maanden. Dat was zeker niet de schuld van Angelique, want zij had het allemaal goed voorbereid. De papieren waren getekend, de plannen waren goedgekeurd. Waar ging het dan toch in vredesnaam mis?

‘Ik had het ook zelf moeten regelen,’ zuchtte ze terwijl ze een oudere vrouw erop wees dat ze haar boeken via de computer moest inscannen.

‘Pardon?’ vroeg de vrouw verbaasd. ‘Wat had u zelf moeten regelen?’

‘Mevrouw, u moet die boeken bij die computer inscannen.’ Ze wees naar twee schermen die rechts op de balie waren geplaatst. ‘U hoeft alleen maar daar uw pasje te scannen en de boeken op de balie te leggen. De computer registreert automatisch wat u hebt uitgekozen en print een bon voor u uit.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Ik heb hier werkelijk geen tijd voor.’

Verbouwereerd liep de vrouw een stukje verder en benaderde de computer alsof het een vreemd uitziend wezen was. Ze had er duidelijk geen ervaring mee.

Bij de ingang verschenen een paar jongeren. Ze liepen me-

teen door naar de computers op de jeugdafdeling en duwden luid joelend een aantal kinderen aan de kant, waarna ze zelf gingen zitten. Angelique voelde een woedeaanval opborrelen en probeerde zich te beheersen. Het was geen goed moment om nog meer kinderen te straffen. Dat deed ze de laatste tijd al te vaak en er werd over gesproken. Ze wilde niet als de gemene bibliothecaresse bekend staan, maar kinderen waren soms zo vervelend en luidruchtig. Geen wonder dat ze telkens in allerlei problemen verzeild raakten.

‘Zouden jullie...’ probeerde ze, maar ze besepte meteen dat dit de verkeerde aanpak was. ‘Ga weg bij die computers!’ snauwde ze. ‘Hebben jullie je al ingeschreven? Ik dacht het niet. Kom dus als de bliksem hierheen en doe het alsnog.’

Dat maakte indruk. De kinderen wisten niet hoe snel ze de computers weer moesten verlaten en gingen in een rij voor de balie staan.

Angelique haalde opgelucht adem en glimlachte. ‘Het wordt tijd dat iemand jullie eens wat manieren leert.’ Ze noteerde alle namen van de kinderen en gaf ze een kaartje mee, waarop stond aangegeven hoelang ze op de computers mochten.

De telefoon ging.

‘Bibliotheek Zuidbaai, u spreekt met Angelique.’ Er hijgde iemand aan de andere kant van de lijn. Een onregelmatig gehijg, van iemand die buiten adem was.

‘Hallo?’ Bij de derde tel zou ze ophangen. Hier had ze echt geen tijd voor.

Klik. Ze verbrak de verbinding.

Ze dachten zeker dat ze niets beters te doen had dan stompzinnige telefoontjes aannemen?

Terwijl ze haar ogen nogmaals over de bouwtekening liet glijden, viel het haar op dat er iets verkeerd was getekend. Waarom hadden ze dit goedgekeurd? Ze had er ook zelf achteraan moeten gaan. Nu werd de trap naar de bovenverdieping op de verkeerde plek geplaatst, vlak achter de ruimte waar hij zou moeten komen.

Woest legde ze het papier op de balie en schreef op een memo dat hier met spoed naar gekeken moest worden. Met een beetje geluk konden ze maandag alsnog aan de slag.

De telefoon ging weer.

Deze keer nam Angelique zuchtend op. 'Bibliotheek Zuidbaai, hallo?'

'Mevrouw Van Voort?' Het was de stem van een oudere man. Hij kwam moeilijk uit zijn woorden en was nauwelijks te verstaan.

'Meneer? Kunt u iets langzamer en duidelijker praten? Over welk boek gaat het?'

'De kinderen... ze weten ervan.'

De kinderen? Bedoelt hij die vijf rotkinderen? Wie is deze man?

'U zult iets specifieker moeten zijn, meneer.'

'Vonk, mijn naam is Vonk.' Eindelijk, een naam. 'Ik beheer de antiekwinkel in het centrum van Zuidbaai.' Zijn stem klonk opeens kraakhelder.

Angelique kende de man maar al te goed. Vorige maand had ze haar twee handlangers Fyra en Kristallon naar zijn winkel gestuurd om het boek te bemachtigen waarin de antiquair een heleboel aantekeningen had gemaakt. Het boek lag veilig opgeborgen in een kluis. Zonder dat ze er ook maar één keer in had gekeken. De inhoud was niet belangrijk. Het belangrijkste

was dat het zo ver mogelijk uit de buurt van die kinderen werd gehouden.

Angelique stond op en liep naar haar kantoor. Dit waren zaken die bezoekers niet hoefden te horen. 'Waar weten ze dan van, meneer Vonk?' Ze ging zitten en tuurde naar het scherm van de bewakingscamera's. Alles rondom het gebouw was nog in orde.

'U maakt geen enkele kans meer om ze tegen te houden, mevrouw. Ze hebben de lijnen van het Oude Volk gezien. Ze kennen het verhaal en spoedig zullen ze het geheim ontrafelen. Zo hoort het en zo gebeurt het ook.'

'Onzin. Die kinderen komen nergens achter.'

'Ik zal ze blijven steunen en helpen. U begaat een grote fout door hen dwars te zitten. Die kinderen weten precies waar ze mee bezig zijn en het zal niet meer lang duren voordat de lang bewaarde schat van Zuidbaai eindelijk opduikt.'

'Wat wilt u hier nu eigenlijk mee zeggen, meneer Vonk?' Angelique begon haar geduld te verliezen. Er waren nog genoeg zaken die haar aandacht verdienden. Dit telefoontje hoorde daar absoluut niet bij.

'Ik waarschuw u alleen.' De man hoestte weer en zijn krakemikkige, onduidelijke stem was terug. 'Zij... hebben... meer gezien.'

'Bedankt voor uw informatie.' Angelique hing op en legde de telefoon omgekeerd op haar bureau. Wat moest ze hier nou mee? Zou ze de antiquair wederom een bezoekje moeten brengen? Misschien zou ze het deze keer persoonlijk kunnen doen. Dat maakte vast en zeker meer indruk. Die ouwe zeikerd wist niet waar hij aan begon.

Haar gedachten dwaalden af naar een kaart die ze in een afgesloten lade van haar bureau bewaarde. Zou ze... Ja, misschien een kleine blik. Dan werd ze er weer aan herinnerd waar ze dit allemaal voor deed.

Ze liet haar hand over het verborgen sleutelgat glijden en schoof het metalen klepje aan de kant. Met één van haar lange nagels zocht ze de smalle gleuf, waarna er nog een klepje zichtbaar werd. Hierachter bevond zich een cijferslot. Drie cijfers. Een jaartal dat ze zonder te aarzelen hiervoor had uitgekozen. Vijf... drie... zes. Er klikte iets achter in het bureau, waarna de la opengleed.

‘Mevrouw!’ Er stond iemand bij de balie. ‘Ik sta hier al vijf minuten. Is het hier soms zelfbediening?’

Geërgerd stond Angelique op, liep door de glazen deur van haar kantoor en stormde op de balie af.

‘Alie,’ zei Angelique verwonderd. ‘Maar...’

De kleine mollige vrouw glimlachte. ‘Ik had je goed te pakken, Angelique. Was je druk bezig?’

‘De dingen lopen niet zoals ze zouden moeten,’ zuchtte Angelique. ‘Had je mijn bericht nog gelezen? Ik neem aan dat je daarvoor hier bent.’

‘Het is een eer.’ Alie glunderde helemaal. ‘Twee weken lang de bieb beheren. Ik ben blij dat je mij hiervoor hebt uitgekozen.’

‘Ik zou geen betere vervangster kunnen bedenken,’ zei Angelique tevreden. ‘Bovendien komt Mark Dijkstra ook. Hij loopt hier stage tot het einde van het schooljaar. Veel heb je niet aan hem, maar hij is heel handig in het doen van rotklusjes.’

‘Helemaal perfect. Wanneer wil je dat ik begin?’

Angelique pakte haar agenda erbij en controleerde de af-

spraken van de komende dagen. Misschien was het handig om Alie al eerder te laten beginnen. ‘Volgende week woensdag vertrek ik, de drieëntwintigste ben ik er weer. Zou je zaterdag om negen uur hier kunnen zijn?’

‘Dan heeft Joost een wedstrijd in de middag, maar ik denk dat mijn man die taak wel op zich wil nemen. Tot zaterdag dan.’

‘Fijn dat je op deze korte termijn nog kan.’ Toen schoot haar nog iets anders te binnen. ‘Helemaal vergeten, volgende week maandag gaan ze beginnen aan de uitbreiding van de bieb.’

‘Oh?’ Alie klonk verbaasd.

‘Niks om je druk om te maken, dat doe ik al genoeg. De mannen weten overal van. Je hoeft ze alleen maar binnen te laten. Dan kunnen ze aan hun klus beginnen.’

‘Maar dan zal het wel een puinhoop worden zeker?’

‘Dat is helaas onvermijdelijk, maar ze moeten zich natuurlijk zoveel mogelijk ophouden in ruimtes die niet voor bezoekers toegankelijk zijn. Op het schema zie je bovendien dat er op woensdag negen mei kinderen van de basisschool aan een project komen werken. Zorg er alsjeblieft voor dat ze er geen chaos van maken.’

‘Natuurlijk. Dan komt het helemaal goed. Spannend hoor, Angelique. De bieb zal na de uitbreiding vast en zeker nog drukker bezocht worden.’

‘Laten we het hopen. Ik wil meer mensen uit de stad trekken. Ik hoorde dat de bibliotheken daar flink moeten bezuinigen.’

‘Is er verder nog iets wat ik moet weten?’

Ja, er was een heleboel wat ze nog moest weten, maar daar had ze nu helemaal geen tijd voor. Voor zes uur wachtte er nog genoeg werk op haar en dat mocht niet blijven liggen.

‘Hou die vijf kinderen een beetje in de gaten, wil je? Je weet over wie ik het heb?’

‘Joost vertelde er al over. Hij zit bij Luca in de klas.’

Angeliques ogen werden groter. ‘Is dat zo?’ vroeg ze. ‘Luca is die kleine etterbak, met die grote mond.’

‘Joost vertelt juist dat ze altijd erg stil is en meestal uit zijn buurt blijft.’

Met een glimlach beëindigde Angelique het gesprek. ‘We houden contact, Alie. Misschien moeten we het eens over je zoon hebben binnenkort.’

De vrouw was er duidelijk verbaasd over. ‘Ik dacht dat we...’ begon ze, maar Angelique kapte het snel af.

‘Een andere keer. Nu komt het niet gelegen.’

Alie knikte. ‘Prima. Dan tot zaterdag?’

‘Tot zaterdag.’

Snel liep Angelique terug naar haar kantoor en trok de onderste lade open. Ze haalde een kaart tevoorschijn die ze van een heel speciaal persoon had gekregen. Iedere keer als ze zich ellendig voelde, staarde ze minutenlang naar de tekst erop.

Liefste, ooit komt onze tijd. Ik ben voor jou door een hel gegaan, maar vergeet nooit dat de hemel op ons wacht. Ik heb een speciaal plekje voor jou gereserveerd. Mijn kwade bedoelingen verwickelden jou in mijn plan, dat had niet mogen gebeuren. Ik hou van je, Angelique. Vergeet dat nooit. Jij bent de reden waarom ik doorga, mijn liefste.

Angelique sloot haar ogen en droomde weg. Ze stelde zich een beeld voor van een ideale wereld. En van een nieuw plan, waar Joost misschien wel deel van kon uitmaken.

Mysterie ontrafeld

De takken zwiepten in het gezicht van Roy Leyder. Hij bukte af en toe om onder de bomen door te racen, terwijl hij met zijn voeten het skateboard bijstuurde. Op dit tijdstip waren er niet veel mensen meer in het park. Het schemerde en hij had eigenlijk al een uur geleden thuis moeten zijn. Maar niemand had hem gebeld. Niemand vroeg zich af waar hij uithing.

Hij stopte even om zijn iPod wat harder te zetten. Dit was zijn favoriete nummer. De harde drums en basgitaar gonsden in zijn oren. Het duurde niet lang voordat hij weer tot rust kwam en alles om hem heen vergat. Hij racete verder langs het grote meer, richting het bankje waar hij altijd zat om na te denken.

De afgelopen maanden was er veel gebeurd. Zoveel zelfs dat hij niet meer precies wist waar het allemaal was begonnen. Er flitsten beelden door zijn hoofd van de vreselijke dingen die hij en zijn vrienden hadden meegemaakt.

En ondanks alles was hij nu hier, levend en wel. Na vorige maand was het wel duidelijk geworden welke gevaren hun

boven het hoofd hingen. George Hill, hun gevreesde vijand, de Man met de Bijl, had hen meegenomen naar een ander land. Een land waarin hij regeerde en waarin hij hen allemaal had getest.

Waar moesten ze deze maand naartoe? En wanneer stopte het eindelijk allemaal?

‘Kon ik je dat maar vertellen, mijn lieve jongen.’

De muziek in Roys oren was gestopt. Hij draaide voorzichtig zijn hoofd naar links, terwijl zijn mondhoeken omhoog krulden.

‘Rosaline,’ zei hij verrast. ‘Wat doet u hier?’

De geest van George Hills moeder gebaarde naar het meer. ‘Soms bekijk ik de pracht van Zuidbaai. Hoe de bloemen weer in bloei staan en de groene bladeren aan de bomen ritselen in de wind. Het is toch een wonder dat de natuur zichzelf ieder jaar helemaal vernieuwt?’

Roy haalde de oordopjes uit zijn oren en stopte de iPod weg. ‘Weet u wat er met George is gebeurd nadat we de vierde Hemelrijder hebben bevrijd?’

‘Dat is slecht afgelopen. Toen jullie Hektor Brown hadden bevrijd uit het schilderij, was George ten einde raad. Hij zag nog maar één uitweg: teruggaan naar Tyriana en de rotzooi opruimen. Ik reisde achter hem aan en probeerde erachter te komen wat zijn volgende plan was. Daar ben ik jammer genoeg niet in geslaagd.’ Ze keerde zich tot Roy. ‘Je weet dat je onderdeel uitmaakt van een groter geheel, toch?’

Roy knikte.

‘Niemand kan aan het lot ontkomen, zelfs jullie niet. Alles staat in verbinding met elkaar. George wordt geholpen door de Kwade Machten.’

‘Maar die hebben we in maart toch verslagen? Toen ze zich

als de Hemelrijder voordeden.'

Rosaline zuchtte. 'Ze kunnen niet verslagen worden. Ze waren er al toen Zuidbaai nog niet eens bestond. Daar heeft Sander een glimp van mogen opvangen, toen hij vorige maand naar het begin van de tijd reisde.'

'Was dat... het begin van de tijd?' Roy kon zich er geen beeld van vormen. Sander had al heel vaak over die vreemde plek verteld, maar in Roys hoofd bleven de beelden wazig.

'Het begin van alles.' Rosaline vertelde het alsof het een verhaal uit een heel oud sprookjesboek was. 'De aarde was net gevormd en er was ruimte voor leven. Toen kwamen de Kwade Machten om hun kans te grijpen. Ze waren van plan om de aarde over te nemen. Maar ze hielden geen rekening met de Goede Machten. Toen de goden naar de aarde kwamen, slaagden zij erin de Kwade Machten te verbannen naar een heuvel. De heuvel hier in Zuidbaai. Daar wachtten ze op het moment dat ze konden toeslaan. Sindsdien zijn ze nooit meer weggegaan. Ze zullen sterker worden. En ze zullen George helpen bij het volbrengen van zijn missie. Als dat werkelijk gaat gebeuren, kan niemand de Kwade Machten meer verslaan. Allebei zullen ze onverslaanbaar worden.'

Roy sprong op van het bankje. 'Wat kunnen we dan doen om onszelf te redden?' Er spookten allerlei vreselijke gedachten door zijn hoofd.

'Het lijkt erop dat George kracht aan het verliezen is. Of hij is iets heel anders van plan. Ik weet het niet.'

'Is dat slecht voor ons? Wij worden toch beschermd door onbekende krachten?'

'Daar gaat het juist mis. De Goede Machten, de onbekende

krachten die jullie zouden moeten beschermen, zijn niet sterk genoeg. Ze sluimeren ergens diep in de heuvel, waar ze wachten om wakker gemaakt te worden.'

'Dat kunnen wij toch proberen?'

'Nee, mijn jongen, dat kunnen jullie niet. De heuvel is nog niet klaar. De weg naar de Goede Machten is nog steeds verborgen. Er moet nog veel opgelost worden.'

Roy ging weer zitten en staaarde naar het stille water. 'Wat is het toch allemaal ingewikkeld.'

'Dit soort dingen zijn nooit makkelijk. Ik heb Melanie al gewaarschuwd. Zij is een sterke persoon in jullie groep. Iemand waar jullie nog veel aan zullen hebben. Dankzij de stemmen en visioenen krijgt ze af en toe een kijkje in de plannen van mijn zoon.'

Na die laatste zin beseftte Roy weer dat hij met de moeder van hun gevreesde vijand zat te praten. Zij was zo'n lieve vrouw, totaal het tegenovergestelde van George. Ook al hadden ze haar op een nogal vreemde manier ontmoet. Ze zat gevangen in een oud hoekhuis, dat niet veel later door een gigantische sloopkogel met de grond gelijk was gemaakt.

'Melanie waarschuwt altijd als er gevaar dreigt,' zei Roy. 'Maar wij denken dat ze belangrijke dingen achterhoudt.'

Rosaline had blijkbaar moeite om op de bank te blijven zitten, want af en toe zakte ze door het hout heen en vervaagde ze. 'Na de moeilijke training van vorige maand is ze zich meer bewust geworden van haar krachten. Ze zal jullie dus sneller kunnen waarschuwen, maar ze zal ook beslissingen moeten nemen. Niet alles verdient namelijk aandacht. Over aandacht gesproken: hebben jullie intussen al over het raadsel van het kistje

nagedacht?’

‘Kunt u het ons niet vertellen?’

Aan het eind van de vorige maand hadden ze een klein houten kistje gevonden op de plek waar het hoekhuis eerst had gestaan. Op het deksel troffen ze niet alleen de naam van Rosaline aan, maar ook een raadsel:

Het goud van de zomer wordt goed verborgen gehouden door de dochter van Valentijn.

Ze hadden er allemaal over nagedacht, maar zonder enig resultaat. Zelfs Sander, die anders altijd overal een antwoord op had, kon niets aannemelijks verzinnen. Het leek alsof het raadsel nog niet opgelost wilde worden.

Rosaline glimlachte. ‘Ik denk niet dat jullie mijn hulp echt nodig hebben. Ik heb er alle vertrouwen in dat het jullie zelf zal lukken.’

Roy draaide zijn hoofd de andere kant op, waarna hij voorover boog. ‘Ik hoop het. Ik heb het gevoel dat de dingen heel anders gaan dan ze zouden moeten. Thuis gaat het ook al niet al te denderend.’

‘Liefje toch, jullie zijn juist hartstikke goed bezig. Jullie kunnen je niet voorstellen hoe vreselijk fout de dingen in het verleden zijn gegaan. Eigenlijk had ik gedacht dat dit jaar nooit zou aanbreken.’

‘Waarom niet? Wat is er zo bijzonder aan dit jaar?’

‘Dit jaar moet alles opgelost worden. Jullie zijn de sleutel tot alles. Het zegt toch eigenlijk al genoeg dat jullie de vloek hebben opgeheven, waardoor ik niet meer gevangen word gehouden in

dat hoekhuis?’

‘We hadden niet echt een keus.’

‘Soms lijkt dat inderdaad zo. Wat jullie niet beseffen, is dat jullie ongelooflijk veel op eigen gevoel doen. Jullie denken nauwelijks ergens over na. Integendeel: jullie gaan gewoon het avontuur tegemoet. Dat is een belangrijke reden waarom juist kinderen deze queeste moeten volbrengen.’

Bij het woord *queeste* moest Roy aan grote veldslagen denken, zoals hij wel eens in films had gezien. Dat paste toch helemaal niet bij hen?

Rosaline lachte uitbundig. Blijkbaar had ze Roys gedachten gehoord. ‘Wat een schatten zijn jullie toch ook. Ik zou je zo op de wang willen zoenen.’

Roy voelde zijn gezicht warm worden en schoof snel naar het einde van het bankje. ‘Maar u bent een geest, dat kan toch helemaal niet?’ stamelde hij.

‘Geen paniek,’ giechelde Rosaline. ‘Ik ga je niet zoenen. Er is nog iets wat ik graag wil zeggen, voordat ik weer verder moet. Er is werk aan de winkel, want die gemene bibliothecaresse gaat volgende week weg.’

‘Angelique?’ vroeg Roy verbaasd. ‘Dat is geweldig nieuws!’

‘Maar ze komt weer terug. En ze is iets van plan. Ik moet erachter komen wat dat is, zodat ik haar kan dwarsbomen. Nu ze hulp van Fyra en Kristallon krijgt, lopen de zaken net een beetje anders dan verwacht. Ik ben bang dat Angelique een gemeen spelletje wil gaan spelen. Achter de rug van mijn zoon om.’

‘Ik snap nog steeds niet wat Angelique met ons van plan is.’

Rosaline begon te vervagen. ‘Ze wil jullie vooral zo ver mogelijk uit de buurt van de heuvel houden. Ze gaat ver, heel ver

soms. Maar zolang zij weg is, hebben jullie voldoende tijd om nog eens in de oude boeken over Zuidbaai te duiken.'

'We zullen ons best doen,' zei Roy. 'Wat wilde u eigenlijk nog zeggen?'

Heel even keek Rosaline hem peinzend aan. Toen zei ze: 'Ga naar Melanie en denk na over het raadsel. Het is het begin van een nieuw mysterie. Ik ben benieuwd wat jullie zullen ontdekken.'

En weg was ze. Roy bleef alleen op de bank achter, nogal beduusd door wat de geest van de oude vrouw allemaal had verteld.

Intussen was het razendsnel donker geworden. Lampen langs het meer flitsten aan. In het park verschenen de eerste zwervers, die een plek voor de nacht zochten. Een van hen, een kalende man met meerdere dekens om zich heen geslagen, keek Roy onderzoekend aan. Dat was voor hem het moment om weg te gaan. Hij stopte de oordopjes weer in zijn oren, zette de muziek keihard aan en sprong op zijn skateboard.